

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Cur dies festi à Calvinistis explosi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

mana Ecclesia carnis usum nobis interdicti? Annon hoc verbo Dei, præsertim ei loco qui est apud D. Matthæum cap. XV. aperte repugnat? Numquid hoc illud est quod Apostolus prædixit, venturos extremis temporibus seductores, qui præcepturi sint abstinentiam à cibis, quos Deus creavit ad percipiendum cum gratiarum actione, simulque nubere prohibitori? Et hunc quidem locum homo simplex ac rudis mihi obiecit; falsus inter alias hanc non postremam fuisse causam, cur à Romana Ecclesia discedendum sibi existimaret. Sed ò misere decepti homines! quorum oculi tam viui luminis radios ferre non possunt, nec erroris sui fundum perspicere. Atqui generosæ aquilæ, quarum obrutus solis huius claritate nihil hebetatur, facile vident, ista contra hæreticos quosdam dicta esse, qui cibos omnino, tamquam natura sua malos atque immundos damnarunt; quales olim fuerunt Manichæi & Priscilianistæ, qui carnis usum omni tempore suis prohibuerunt. At Catholicæ Ecclesiæ hæc non est sententia, quæ peccatum carnibus nequaquam alligat (alias enim earum usus omnino & semper malus esset) sed certis tantum diebus, ob mysteriis quæ in ijs acciderunt reuerentiam, à carnis usu abstinere præcipit: ubi peccatum non in ipso cibo est, sed in præceptorum Ecclesiæ contemptu: quemadmodum in paradiso quoque olim mors non à fructu ligni vitæ, sed à primorum parentum inobedientia profecta est. Imitatur nimirum sapientissima mater Ecclesia bonos medicos, qui ægris nonnunquam & ceteris cibis & vini usu interdiciunt, ad recuperandam facilius sanitatem. Quis tamen medico exprobrer, cibos & vinum ab ipso reprobare? Id scilicet vnum spectat Ecclesia, ut spiritum nostrum præparet, ac viuificet, carnis vero stimulos retundat, utque contemptis rebus terrestribus, ad cælestia sine vilo impedimento adspiremus. S. Bernardus ex regulæ suæ præscripto à carnis usu semper abstinuit, non, ut ipse inquit, ex superstitione quadam, sed ut carnem suam mortificaret. Carnem enim nutrire, est carnis vitia simul nutrire.

III. Quemadmodum vero noui isti Apostoli illud, *Ne facias tibi sculptile, &c.* semper in ore habent; sic etiam non minus frequenter auditoribus suis illud, *Sex diebus operaberis, &c.* inculcant: atque sumpta in de occasione, dies festos, ab Ecclesia institutos damnant, non sine vulgi applausu, quod plus in labore suo & industria quam in Dei providentia fiduciæ habeat, ij præsertim qui quo-

tidianis laboribus victum quaerunt, & de die in diem vivunt. Dies festos etiam aiunt Paganismum redolere. Non esse à Deo ordinatos; sed meram esse superstitionem, qua Deus vehementer offendatur. Spectandam potius esse Creatoris legem, qui septimam diem sanctitati ac quieti consecravit. Idem olim Catholicis à Manichæis obiectum fuisse, apud Sanctum Augustinum videre est. Faremur sane, Deum nobis permisisse ut sex diebus septimanæ opus nostrum faciamus, septimum vero cultui ipsius & gratiarum actioni impendamus. Sed quid? An ideo nobis prohibuit, ne aliis quoque diebus feriemur, quo tanto melius divino cultui, ad præscriptum S. matris Ecclesiæ, vocare possumus? Deus unam ac brevissimam orationem, immo ut Calvinistæ dicunt, vel suspirium non aspernantur. Una sola cogitatio, qua nihil est in Mundo levius, precium illud nobis acquirit, quod omnes res Mundi huius longissime superat: an ergo ideo non multum ac frequenter orandum esse dicit? Præcipit Ecclesia, ut quotannis die Paschatis, qui velut rex est omnium dierum, SS. Eucharistiæ Sacramentum percipiamus: ergo ad sacram illam mensam nemo frequentius accedet? Quod si institutione dierum festorum in nova lege præceptum DEI violatum dicas; necesse est ut fatearis in antiqua etiam lege idem violatum fuisse, institutis Esdræ, Dedicationis, & alijs diebus festis, præter eos quos Deus ipse instituerat. Ergo Apostolus Spiritus S. ductu destitutos dices, quum Epiphaniæ, Resurrectionis & Ascensionis festa instituerunt, ut apud S. Clementem, Tertullianum & Cyprianum legimus? Horum exemplum sequuti Ecclesiæ Præsules nonnullos alios dies sacros esse iusserunt, ut ijs tam Redemptionis mysteriorum, quam martyrum & sanctorum virorum memoria celebraretur. Est tamen spes quædam, Hugonotas nostros hac in re tandem aliquando ad mentem redituros. Paucis enim abhinc annis in Cleriacensi oppido, quod velut metropolis est & sedes Calvinismi in Aquitania, anniuersaria illa festa, uti & dies festi SS. Apostolorum religiose celebrati cœperunt. At D. Mariæ festa iam dudum apud eosdem è Calendario erasa sunt, quæ quidem nos nullam aliam ob causam tam solemniter colimus, quam ut augustissimi mysterij de incarnatione Filij Dei memoriam conseruemus, proque tanto beneficio immortales Deo gratias agamus, ut qui hoc præcipue instrumento redemptionem & salutem nostram est operatus.

III. Ante omnia vitia & ignorantia multorum sacerdotum ac clericorum (taceamur enim ingenue quod negare non possumus, malorum nostri sæculi hanc præcipuum fuisse fontem) multos à Catholica Ecclesia diverterunt. Ah miseros, quos aliena pericula & mala cautos facere non potuerunt! Non minus scite quam vere Pius II. Pontifex dicere solebat, quemadmodum imperiti medici corpora, ita indoctos sacerdotes animas occidere. Sed ecce! dum illi vitijs suis & ignorantia indormiunt, ac profundum stertunt, Deus post longi temporis patientiam lento gradu accedens, eos opprimit, & ferrea virga percussos excitat: idem, inquam, ille Deus, quem S. Hieronymus in eadem ferè re & causa in clamat: *Domine, quò te abscondisti? dormisne, an vigilas?* Certè solutis in luxum Clericorum animis, & ignavia torpentibus, isti pseudo-apostoli doctrinæ suæ zizania passim disseminarunt. Et quemadmodum hanc velut præcipuam apostasiæ suæ causam prætendunt; sic idem quo minus ad Catholicam revertantur Ecclesiam, maximum est impedimentum: atque ita quod paucorum est, criminis reos faciunt, immo suam ipsorum malitiam, ut Susannæ pudicitiam tentantes duo illi æquam, alijs imputant.

IV. Verus illa hæreticorum consuetudo semper fuit, & est. Religionis latus per Religiosorum vitæ perere. Et sicut muscæ, inquit Sanctus Gregorius Nazianzenus, ulcerosæ libentius quam mundæ & nitidæ cuti insident, & vultures non ad sana corpora, sed cadavera advolant: sic homines isti apostatici, relicti quæ in tot Ecclesiasticorum hominum millibus nitidissime conspiciuntur; eximijs virtutibus, paucorum vitia suggillari voluptati habent. Hæc illis uberrimam præbent etiam bonos calumniandi materiam: adeo ut nihil nisi atrabilem evomant, ac velut agitatam fluctibus mare, tam suas quam alienas sordes eiciant. Id sanè tum aperitissime in Gallia nostræ Calvinistis vidimus: qui non ea solum quæ sciebant, sed etiam quæ nesciebant, ficta ac falsa in Catholicos, præsertim sacri ordinis, deblatèrabant, pasquillos & famulos libellos passim affigebant, ychmos decantabant, nihil denique intermittebant, quod ad minuendam, immo tollendam omnem Ecclesiastici ordinis existimationem atque auctoritatem quoquo modo pertinere videretur; eo nimirum, ut suave illud Christianæ servitutis iugum, quo piæ animæ in officio continentur, excuterent atque abijcerent.

V. Sed iniquum profecto est, munus quodcunq;

obgerentis vitia traducere ac vituperare. Quæ vero divina veritas ac religio è bonis aut malis partium dependeat! Quorum opera si cum verbis non conveniant, religio nihilominus sua ipsius veritate nitens, firma, semper & immota consistit. S. Augustinus ad solius Dei potentiam nobis respiciendum hic monet, nec posse nobis à ministro quidquæ mali obtingere, ubi magister tam bonus sit. Et Tertullianus, Non ex personis fidem, sed ex fide personas probandas ait. Peccatum quidem ex homine est; sed unctio à Deo, quam peccatum obliterare sive evacuare non potest. Ecclesiastici hominis vitium mutare nequit id quod illi ex divina cõsecratione cœlitus datum est. An tu magnū illum Mundi oculum, etiam si radios suos infimum & cloacas immittat, propterea pollui diceas? Sanctum Ludovicum Gallia regem dicere solitum ajunt: quamvis boni ac probati mores firma admodum Ecclesiæ sint munimenta, & ad persuadendum maiorem vim habeant quam verba; divina tamen mysteria ac sacramenta ministrantium vitijs nequaquam evadere minus sacra vel efficacia. Sanctus Thomas disertè ait, sacramenta vitiosi sacerdotis manibus tractata, eandem nihilominus habere efficaciam, quam si ab inculpata vitæ homine administrata essent: quamvis huius quam illius oratio melior sit. Et Augustinus Deum inquit gratiæ suæ sacramenta per malorum manus nobis porrigere, gratiam vero per seipsum aut sanctos nobis largiri. Sed hæreticis os sapientissimis probati cuiusdam auctoris verbis occudamus, inquit, Jesum Christum notuisse ut quod suum esset, vel per officiariorum seu ministrorum bonitatem melius vel eorundem pravitate deterius redderetur. Cur quæso? Ne, inquit boni sibi persuaderent, quidquæ ex sua bonitate divinis operibus addi; aut mali, ex sua malitia divinæ bonitati aliquid detrahi posse: & ita utrique Deo potentiores, aut id quod solius Dei est sibi attribuendo, ipsi dii videantur. Sed hæc omnia susque deque habent hæretici: qui non ceremonijs modo & sacerdotibus vestibus, verum etiam ipsis sacris personis illudunt, per contumeliam eos cum Rabinis Tonfos aut Rasos, quos Sanctus Hieronymus honorifico elogio Coronatos vocat, appellantis. Eosdem illi aſinios, lupinis, vulpini capribus, & quæ non tandem forma pictos, ad ludibrium proponunt & ostentant; nullo denique iniuriarum calumniarum ac conviciorum genere non proscindunt. Sed mirum nō est, ut cum S. Bernardo loquamur, eos qui Ecclesiam nobis ag-

nos-